

дишне врѣме, “че ученіе-то ми е докарало вредъ на нѣкой си человекъ, колкото бѣденъ и неизвѣстенъ да е той — нѣщо което не бы ся случило, понеже ученіе-то ми е самото евангеліе, азъ по-быхъ посрѣщнжлъ десеть пѣти смърть-тж си нежели да не ся отрекж отъ туй си ученіе.” И виждте сега слѣдствія-та, които произлѣзли отъ ученіе-то му! Бесчестіе-то, което тѣ докарали върху него, было несправедливо, но то потопило Лутера въ голѣмж горестъ.

Лутеръ ся рѣшилъ да ся яви изново въ Виттембергъ. Електоръ Фридрихъ ся опиталъ да го отклони отъ намѣреніе-то му. При това, Регентство-то въ Нюрембергъ, което прѣдставлявало Императоръ-тѣ въ отсъствіе-то му, тъкмо тогазъ было поискало отъ Фридриха да искорени съвсѣмъ всички-тѣ нововведенія въ Виттембергъ. Възможно было Лутеръ, който былъ още лишенъ отъ всѣкаквы държавны права, да бжде законно запрѣнъ, и прѣдаденъ на власть-тж отъ всѣкы който бы го срѣщнжлъ на пѣть-тѣ. Безъ да гледа на това, и безъ да ся обади нѣкому, той напуснжлъ, на 1-й Мартъ, 1522, Вартбургскж-тж кулж. Той ся упѣтилъ самъ прѣзъ Іенж и Борнъ, на югъ отъ Лайпцигъ (Липискж). Отъ Борнъ, дѣто прѣнощувалъ съ